

under en Examination paa Universitetet udtalt sig for denne Anskuelses Rigtighed. Andre Forf. (f. Ex. Assessor Ipsen i Nordisk Retsencycloepædi) skænke ikke Spørgsmaalet om Kvinders Møde i det hele nogen videre Opmærksomhed.

Det vilde dog ogsaa være altfor urimelig, om man skulde kunne møde ved sit Næstsøskendebarns Kusine, men ikke ved sin egen Kone. Ganske vist er Pl. 1753 senere ophævet men desuagtet har den Betydning som historisk Vidnesbyrd, saa meget mere, som den ellers i høj Grad indskrænkede Omraadet af dem som kunde møde.

Endelig møder det *tredie* Spørgsmaal: om en Kvinde kan bruges som *fritvalgt Fuldmægtig*. Prof. Nellesmann antager det ikke eller er i alt Fald i stærk Tvivl derom. Han anfører *imod* Kvindens Møderet D. L. 1. 9. 15. og 4. 8. 1. samt Frdn. 15de Aug. 1832 og 10de Juli 1795, hvilke Lovbestemmelser unægtelig alle bruge Betegnelsen »en god Mand« og han tilføjer saa: »Ordene i vedkommende Lovbestemmelse give Anledning til at fordre, at den mødende skal være en Mand, hvorved altsaa udelukkes Fruentimmer og Børn.« Det er ganske vist ikke heraf klart, hvilken enkelt Lovbestemmelse Forf. sigter til, men gennemgaar man dem alle 4, vil man finde, at de 2 førstnævnte taler om, hvem *Øvrigheden* skal *beskikke*, — hvilket dog er noget andet, end hvem man selv under sit eget Ansvar vil sende — at Frd. 1832 kun gjælder paa Island og Frd. 1795 for Forligskommissionerne, og at de derhos begge *tillade* at sende en god *Mand* men *ikke forbyde* at møde ved en god *Kvinde*. Men dertil kommer, at det vistnok er fuldt berettiget at opfatte Udtrykket »god Mand« i denne Forbindelse brugt som Fællesbetegnelse for Mand og Kvinde, ligesom Ordet »han« jo idelig i Lovsproget bruges paa denne Maade.

I alt Fald er det givet at vi nu har *Dom* for, at denne Fortolkning er rigtig. I Ugeskrift for Retsvæsen Nr. 97 for 21de Novbr. d. A. (S. 1070) findes en Kriminal og Politiretsdom af 22de Septbr. d. A. om dette Spørgsmaal. Under Sagen havde indklagede — en Smed — givet Møde ved en anden Mands Hustru, og da Klagerinden, skjøndt selv Kvinde, protesterede mod Gyldigheden af dette Møde og paastod indklagede betragtet som udebleven, kom Retten ind paa Spørgsmaalet. Det hedder i Dommen: »Derimod vil der heller ikke